

VLADIMÍRA ŠEBOVÁ

autorka bestsellerov *Dcera zimy* a *Syn podsuetia*

VLÁKNA MÁGIE

COO
BOO

Vlákna mágie

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Vladimíra Šebová

Vlákna mágie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

VLÁKNA MÁGIE

VLÁKNA MÁGIE

VLADIMÍRA ŠEBOVÁ

Obálku ilustrovala Lenka Šimečková
Mapu ilustroval Brian Terrero

COO
BOO

Vladimíra Šebová: Vlákna mágie
Text © Vladimíra Šebová, 2024
Cover illustration © Lenka Šimečková, 2024
Map illustration © Brian Terrero, 2024
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024
E-book konverziu vytvorilo Grafické a DTP studio Fragment
E-book konverzia © Grafické a DTP studio Fragment, 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3976-4
ISBN e-knihy 978-80-566-3993-1 (1. zverejnenie, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-3994-8 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-3992-4 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

*Pre všetky kreatívne duše.
Vaše umenie je mágiou.*

KÚZLO LÁSKY

1. VÍLA

Mágia bola ako oheň. Starká tvrdila, že dokáže zahriať, mama ma varovala, že ma môže popáliť. Pre mňa mágia nebola ani sluhom, ani pánom, ale priateľom, s ktorým som chcela tancovať. Lusknutím prstov som zapálila sviečky a sledovala ich tieň ležúce po stenách. Iskru som premenila na plameň a nechala jeho jazyky štekliť oblohu. Rozhorela som vatru a za spevu okolo nej tancovala bosá do hlbkej noci, až kým som neprišla o hlas.

Zatiaľ čo čary ma vedeli podržať, láska ma zrádzala.

„Mám dosť všetkých chalanov zo školy,“ skríkla som a hodila svoj batoh cez jedáleň. Narazil do nohy almara a drevené idoly na nej sa nebezpečne zakývali.

„Agáta!“ okríkla ma mama a prichytila sošku bohyně Moreny, skôr než spadla na koberec. „Sú aj dôležitejšie veci ako randenie. Ako dopadla písomka z literatúry?“

„Za jedna,“ zamrmlala som a zložila si z hlavy prilbu na bicykel.

„A odpoveď z dejepisu?“

„Takisto.“

Mama sa spokojne usmiala. S kľúčmi od auta si cez plece prehodila ramienko tašky plnej papierov a napravila si elegantné sako.

„Než sa zavrieš do izby, máš ešte povinnosti,“ povedala mi. „Starkej vraj znova zmizli látky na vyšívanie a ja nemôžem nájsť ani jedno mydlo. Prehľadala som celý dom aj s garážou.“

„Zas?“ vyprskla som neveriacky a hodila si do úst kúsok ešte stále teplého makového koláča, ktorý ležal na stole. „Nemôžeme si zohnať strašiaka? Alebo psa. Kúpme si psa, mami,“ prosíkala som, no moje sťažovanie bolo zbytočné. Návšteve lesa som sa nemohla vyhnúť.

Mama odišla a ja som v diaľke počula naštartovanie motora. Plátenky s výšivkou levandúľ som vymenila za neforemné gumáky a v kuchyni ma už na stole čakalo látkové vrecúško s namiešanou zmesou rozdrvených bylín a sušených červených bobuliek. Než som sa pobrala do lesa, pre istotu som si do ľavého vrecka džínsovej bundy nasypala soľ.

Naša rodina bola strelená hneď z niekoľkých dôvodov. Zatiaľ čo všetci moji spolužiaci žili v klasických moderných rodinných domoch s červenými strechami a bielymi plotmi v centre či okolí mesta, ja, moja mama a starká sme bývali na samote v obrovitánskom sídle so špicatými strieškami. Týčilo sa na kopčeku za mestom Líškovo, obklopené lesmi a starkej rozľahlou záhradou a skleníkom. Kamenné steny nášho domu husto obliezal brečtan a na pozemku sa vždy potulovalo množstvo zvierat, ktoré k nám prichádzali a zas odchádzali preč. Poštu sme si pravidelne nachádzali v blate niekoľko metrov od poštovej schránky, pretože k našim dverám sa bál priblížiť aj poštár. Nečudovala som sa jeho intuíci. Boli sme predsa čarodejnice. Nikto to však o nás nevedel. Pre zvyšok nášho mesta sme boli výstredné, odlišné či „alternatívne“, ako nás zvykol nazývať môj učiteľ literatúry.

Minula som ozrutný orech rastúci na našom pozemku, pod nohy sa mi zamotalo niekoľko zvedavých kačíc, ktoré ma za hlasného kačkania pár metrov prenasledovali. Dali mi pokoj, až keď sa objavila oranžová mačka, ktorá ich prskaním zahнала k malému jazierku s leknamí. Za chrptom som začula škriekanie starkej otravného krkavca Cypriána, ale to už ma zhltol les.

V lese za naším domom žili víly. Neboli to však roztomilé rozprávkové stvorenia z kníh pre deti, ale zlomyseľné potvory. Kým sa držali v svojom svete skrytom v hĺbke lesa, neprekážali nám, ale občas sa nám prikradli na pozemok. Vlámali sa do skleníka a ukradli bylinky, ktoré starká potrebovala na čarovanie. Tancovali po jej zá-

hone a rozdrvili jej paradajky, tekvice alebo čokoľvek, čo v tej chvíli práve pestovala. A nezostali len v okolí domu.

Nad vchodovými dverami nám visela konská podkova a dom sme pravidelne zabezpečovali ochrannými kúzlami, no napriek tomu sa víly raz za čas dostali dnu. Neukradli nám peniaze či staršej starodávne brošne, ale vzali mydlá, gombíky a podložky pod šálky a skryli ich na celkom nezvyčajné miesta po celom dome. Ostrými tesákmi prehryzli vlnu, z ktorej som štrikovala, alebo nechali v kúpeľni pustenú vodu do vane a vytopili nás. Starká pre ich zvláštny zmysel pre humor a záškodnícke správanie nemala pochopenie a volala ich lesnými kryšami.

V to príjemné septembrové popoludnie sa mi od tepla pod bundou potil chrbát. Cez košaté koruny stromov presvitalo svetlo a gumáky sa mi zabárali do vlhkej pôdy. Väčšina listia v lese sa stále zelenala, no sem-tam som zahliadla prvé žlté listy ako prísľub prichádzajúcej jesene. Aj končeky mojich prirodzene hnedých vlasov, ktoré som si cez leto zafarbila na červeno, sa pomaly vymyli, akoby mi pripomínali, že letné ničnerobenie sa skončilo a začína sa školský rok – môj posledný na strednej škole medzi bežnými smrteľníkmi.

Z vrecúška som vytiahla rozdrvenú červenkastú miešanku. Pomrvila som ju v prstoch a začala ju rozsýpať po zelenom machu. Malicherné a otravné víly nepredstavovali skutočnú hrozbu, napriek tomu som si dávala pozor pod nohy. Nechcela som vstúpiť do vílieho kruhu – pasce, ktorú tvorili mojím tancovaním. V tomto sa čaro-dejnice a víly podobali. Tancovali sme dookola. Na mieste, kde víly pretancovali noc, často začali do kruhu rásť huby. Mama so starkou ma od detstva varovali, aby som nikdy omylom nevškročila do vílieho kruhu. Kúzlo človeka uväznilo a prenieslo do ich sveta, kde s ním víly mohli robiť, čo sa im zachcelo. Najčastejšie nešťastníka prinútili tancovať až do skonania.

Zmes som rozhodila len zopárkrát, keď mi vo vrecku nohavic zavibroval telefón. Prišla mi správa od Desi, mojej najlepšej kamošky: „To je idiot!! Už nikdy mu nepožičiam poznámky z biológie. Skončil u mňa. Skončil u mňa!“

Skvelé. Takže informácia o tom, že ma môj frajer – teraz už bývalý – podviedol, sa rozkrikla.

V rýchlosti som Desi odpísala, že mi nič nie je. Trpko som si musela priznať, že môj vzťah s Dominikom nebol až taký úžasný, ako som si predstavovala. Snívala som o lete strávenom vo dvojici pri jazere, bicyklovaním alebo jedením zmrzliny. Dominik sa však buď pre športové tréningy náhlil domov, musel pomáhať otcovi v rodinnom obchode s chovateľskými potrebami, alebo sa za nami ťahali aj jeho otravní kamoši.

Náš vzťah trval dva mesiace. Osem dlhých týždňov až do okamihu, keď som uvidela, ako sa dnes, v prvý školský týždeň, bozkáva za telocvičňou s Karou Karbaševskou.

Vstúpila som hlbšie do lesa, kde mach uplietol zelené koberce a svetlo cez husté stromy porastené lišajníkmi prenikalo len sťažka. Musela som sa ovládať, aby mi od hnevu z prstov nevyleteli iskry a aby som všetku zmes nehodila kamsi o peň stromu. Nech už bol môj vzťah s Dominikom akokoľvek plytký, našťaval ma. Celkom pokazil moje plány na posledný rok strednej školy.

Prešla som okolo vílieho kruhu z dokola rastúcich obrovských masliakov a nabrala si za hrst miešanky. Radšej som ju nehodila priamo do stredu kruhu z húb. Víly mi síce nenaháňali strach, ale nepotrebovala som ich provokovať. Kým vo svete víl ich žili desiatky, ja, mama a starká sme boli jediné čarodejnice v Líškove.

Kráčala som lesom, zatiaľ čo mi rozhorčené aj starostlivé správy od Desi zaplňovali schránku. Išla som jej opäť odpovedať, no vtedy ma niečo zaujalo. Mach na čistinke predou mnou pokrývala čerstvá krv.

V momente ma to vytrhlo z myšlienok na víly či na môj nešťastný ľúbostný život. Krvavá šmuha sa ťahala lesom niekoľko metrov a hlina navôkol nej bola divoko rozrytá, akoby tadiaľ čosi vlieklo svoju korisť.

Sledovala som červenú stopu až po jej zdroj. V hustej papradi ležal mŕtvy králik. Rozpáranému zvieraťu už nebolo pomoci. Pravdepodobne padlo za obeť niektorému z dravcov. Víly sa o les delili nielen so sovami a líškami, ale aj s vlkami, ktoré som za pokojných

nocí počula cez otvorené okno vyť až do mojej izby na druhom poschodí domu.

Pri pohľade na mŕtveho králiku sa mi stiahlo hrdlo. Celkom som prestala vnímať pravidelné vibrovanie telefónu so správami od Desi. A nielen to. Mŕtve úbožiatko ma natoľko zamestnalo, až som si vôbec nevšimla, že sa ku mne niečo blíži.

Víla na mňa zaútočila s vycerenými zubami tak rýchlo a nečakane, že som útok nestihla odvrátiť. Tvrdo ma pritlačila k stromu, až mi takmer vyrazila dych a telefón sa mi vyšmykol z ruky. Sklonila ku mne rozzúrenú tvár, dlhé svetlé vlasy jej viali okolo hlavy.

Prudký útok ma natoľko prekvapil, že prešlo niekoľko sekúnd, kým som sa spamätala. Z vrecka bundy som nabrala hrst' soli a zdrapila vílu za predlaktie. Len čo sa soľ dotkla jej pokožky, víla zajačala od bolesti a uvoľnila zovretie. Zaprskala a dala sa na útek.

„Hnusné lesné krysy,“ zanaďavala som a, opierajúc sa chrbtom o kôru stromu, som sa snažila polapiť dych. Srdce mi bilo ako o život.

Víly boli zlomyseľné, no málokedy útočili. Táto však vyzerala obzvlášť agresívne. Prv než jej dlhé chodidlá zmizli medzi stromami, moju pozornosť upútali škrabance na jej nohách a predlaktiach. Azda sa víly začali biť medzi sebou?

Z vrecka som vysypala zvyšok zmesi na papraď a dúfala, že sa víly k nášmu domu načas nepriblížia. Minimálne na pár týždňov, kým bylinky nezhltnú pôda alebo ich neodfúkne vietor.

Keď som si prázdne vrecúško vložila späť do vrecka, uvedomila som si, že mi pri útoku vyletel z rúk mobil a dopadol displejom na zem. V hornom rohu prasklo sklo. K záplave správ od Desi sa pripojila jedna od Dominika.

„Agáta, prosím, môžeme sa porozprávať?“ písal.

Nebolo to tak, že by som nevedela byť bez frajera. Môj svet sa netočil len okolo chalanov. Záležalo mi na mojej najlepšej kamoške, rodine a na škole. Ale mala som pred sebou posledný rok, počas ktorého som sa mohla zaľúbiť.

Naša rodina nemala šťastie v láske. Moji rodičia sa rozviedli a mama odvtedy zostala nezadaná. Starká prišla o deda pred rokmi

a jej najbližším spoločníkom sa stal neznesiteľný hovoriaci krkavec. Ani moje sesternice a tetušky nemali partnera či partnerku, ako keby nad našou rodinou visela kliatba.

Naša rodina však mala moc. Zatiaľ čo v škole som bola sivá myška, o ktorú sa nikto nezaujímal, doma som bola pravým opakom. Pochádzali sme zo silnej čarodejníckej línie a všetky sme ovládali mnohé kúzla. Moje sesternice a tety dokázali privolať dážď, zapáliť vatru lusknutím prstov či nechať knihy levitovať. No žiadna z nich nemala na moju starkú. Keď kúzlila moja starká, aj blesky sa jej vyhýbali.

Budúci rok nastúpim na Neveninu akadémiu, čarodejnícku školu. Môj život navždy zaplní iba mágia a naučím sa ozajstné kúzla, silné a náročné, nielen drobnosti ako zapálenie sviečok či uháčkovanie kúzelných čiapok. Ak úspešne odovzdám Velesov dar a príjmu ma, nebudem mať viac čas a ani šťastie na lásku. Čas sa mi krátil. Kým sa skončí tento školský rok, mám poslednú šancu na lásku.

Chcela som s niekým byť. Chcela som s niekým zájsť po škole do kaviarne, do kina či hrať po večeroch doskové hry. Chcela som frajera, ktorý by romanticky potajomky vliezol cez okno do mojej izby, tak ako to zvykli robiť chalani v seriáloch, ktoré som pri strikovaní sledovala. Lenže o tom som mohla len snívať. K nášmu domu sa bál priblížiť aj poštár.

Mohla som Dominika prekliť, aby mu naskákali na čele nechutné pupáky. Alebo som mohla spraviť kúzlo, po ktorom by Kare vypadali jej dlhé hnedé vlasy. V starkej knižnici by som isto našla postup, ako takéto malé kúzla vykonať. No ja som na nich dvoch kašlala. Nepotrebovala som ani jeho, ani žiadneho iného chalana. Mala som lepší plán.

Domov som sa vracala so zablatenými gumákmi a sebavedomým odhodlaním. Už žiadni chalani zo školy. Tentokrát som sa nemienila spoliehať na to, či si ma nejaký chlapec všimne, ani som nebola ochotná uspokojiť sa len tak s hocikým.

Preberiem iniciatívu do vlastných rúk. Ak som si nedokázala nájsť normálneho chalana, zostávala len jedna možnosť. Bola som predsa čarodejnica. Vyčarujem si ho.

2. LÍŠKOVO

Vedela som vymenovať niekoľko dôvodov, prečo som mala problém nájsť si chalana. Po prvé som bola veľká introvertka. Nevedela som sa ostatným prihovoriť tak jednoducho ako Desi. Čokoľvek z mojich úst vyznelo príšerne trápne a myslela som na to pri zaspávaní ďalších niekoľko týždňov.

Po druhé som bola šprtka. Vôbec som sa za to nehanbila, práve naopak. Snažila som sa udržať si dobré známky. Moja mama tiež venovala množstvo času štúdiu, vďaka čomu v našom meste vlastnila dentálnu kliniku a darilo sa jej. Hoci mala čarodejnícku moc, odmietala kúzliť a zvolila si tú najnudnejšiu a najnemagickejšiu profesiu – zubné lekárstvo.

A po tretie som sa necítila byť dostatočne zaujímavá. Do Líškova sme sa prisťahovali pred siedmimi rokmi, keď sa mama s otcom rozviedli. Prvý rok ma domáci prezývali „to nové dievča“. Vtedy som, samozrejme, bola primladá na to, aby som si hľadala frajera či vôbec premýšľala o chlapcoch. Postupne si na mňa Líškovčania zvykli a začlenila som sa medzi nich. Nenarodila som sa v tomto meste, takže som nepatrila k domácim, no ani som sa nepristahovala nedávno, takže som nebola dostatočne nová. Nachádzala som sa kdesi v sivom strede.

Trvalo mi niekoľko minút, kým som sa z lesa vrátila späť na náš pozemok. Kačice už spokojne plávali na jazierku, oranžová mačka sa zatiaľ výskriabala na strechu, odkiaľ ich pozorne sledovala.

Po krkavcovi, našťastie, nebolo ani stopy. Vošla som cez masívne vchodové dvere, nad ktorými visela konská podkova. Kedysi vstup zdobila aj hadia koža, ale mama okolo nej pri sťahovaní narobila toľko humbugu, že starká ustúpila a odstránila ju. Vôbec by ma neprekvapilo, ak by ju pred nami len niekam ukryla, alebo ju očarovala neviditeľným kúzlom. Starká sa málokedy niekomu podriadila, hoci aj vlastnej dcére.

Ak si ľudia mysleli, že náš dom zvonka vyzeral divne, mali ho vidieť zvnútra. Štyri poschodia zaplňal starožitný nábytok, steny zdobili tmavozelené alebo bordové tapety a obrovské olejomalby v zlatých rámoch. Police prevísali pod ťarchou sklenených nádob s rozličnými elixírmami a nechýbali tiež starkej zarámované výšivky. Stredom nášho domu sa ako had vinulo široké drevené schodisko s vyrezávanými detailmi na zábradlí. S dupotom som vybehla schodmi, pričom niekoľko z nich mi pod nohami zavrzgalo.

Moja izba vyzerala o čosi normálnejšie a modernejšie než zvyšok domu. Starká mi ju dovolila zariadiť podľa seba, a tak som si steny polepila ilustrovanými obrázkami z blšieho trhu a nad posteľ som si zavesila reťaz so svetielkami. V knižnici mi ležala zbierka fantasy a romantických kníh a, samozrejme, mala som aj niekoľko čarodějníckych vecí. Najradšej som mala tarotové karty s bohyňami ako Morena, Vesna či Mokoš. Boli v nej tiež ďalšie ženské hrdinky, ktoré sa mi páčili a obdivovala som ich, napríklad alkonostky – okrídlené bojovníčky, ktoré sa nikoho a ničoho nebáli. Boli silné, krásne a odvážne a pochybujem, že ktorúkoľvek z nich ktosi podviedol za telocvičňou priamo pred zrakom celej školy, aby sa im vysmial.

Najoblúbenejšia čas mojej izby bola skriňa plná bavlny, ihlíc a háčikov. Police zaplňala priadza všetkých farieb a hrúbok, konce vlny viseli z políc ako popínavé rastliny. Keď som štrikovala a háčkovala oblečenie a doplnky pre seba, najradšej som používala zemité tóny ako tmavozelená, hnedá a tehlová. Po výrazných farbách, ako je oranžová, fialová a kráľovská modrá, som zase siahala, keď som niečo vyrábala pre Desi. V zbierke som mala plastové, kovové aj drevené ihlice odlišných hrúbok a háčiky s farebnými rukovätami

vo všetkých veľkostiach. Zrakom som zavadila o krabicu plnú rozrobených výrobkov a v duchu som sa s nimi rozlúčila. Cez leto som mala dosť času, no s príchodom školského roka a príprav na čaro-
dejnícku akadémiu mi na tvorenie nezostane veľa času.

Na stene nad písacím stolom som mala prilepené fotky. Väčšinu z nich tvorili fotografie z prespávačiek u Desi či z kaviarne, kde sme sŕkali nápoje, nechýbali tiež momenty s ockom a mamou. Strhla som zábery, z ktorých kričala Dominikova blondavá hlava vedľa mojej hnedej štieky s červenými končekom. Hodila som ich do koša. To bol prvý krok môjho očistného procesu. Nasledoval ten druhý – kúzlenie.

Na vytvorenie kúzla som si musela jasne predstaviť, o akého chalana som mala záujem. Sadla som si za písací stôl a z priehradky napravo vybrala papier, nožnice a fixku. Vedela som, akého chalana som nechcela. Netúžila som po nikom, kto sa o mňa nebude zaujímať a nebudem preňho prioritou. Akého chalana som však chcela?

Uchopila som fixku a na nastrihané papieriky som začala písať:

Milý, inteligentný, príťažlivý.

Mali by sme mať niečo spoločné.

Mal by mať rád zvieratá (s výnimkou krkavcov).

Mal by ma ochraňovať.

Nemal by sa báť liezť po stene domu do dievčenských okien.

Aby kúzlo fungovalo, potrebovala som pridať aj niekoľko fotografií toho, čo som mienila zhmotniť. Z postele som odhrnula uháčkované hračky a zvalila sa na brucho. Na mobile som rýchlo našla niekoľko pekných fotografií a ilustrácií párov. Dvojice sa držali za ruky, bozkávali sa alebo spolu sledovali film premietajúci sa na stene, zatiaľ čo vókol nich horeli sviečky. Vyzerali šťastne, priam idylicky. Vybrané obrázky som si uložila do telefónu, aby som si ich mohla vytlačiť.

Náš obrovitánsky dom bol v ten podvečer tichý. Starká sa zrejme zatvorila v svojej izbe v najvyššej vežičke domu a mama sa ešte nevrátila. Posledné večery trávila často vonku, zrejme pracovne. Alebo

išla kúpiť mydlo, ktoré nám víly skryli. Bez vysvetľovania som tak mohla preklázať do jej pracovne.

Mamina pracovňa a spálňa boli jediné miestnosti v dome, ktoré nejavili žiadne známky, že v dome žili čarodejnice. Mama si ich zariadila vkusne a moderne. Police nezdobili kryštály ani karty na veštenie, ale abstraktné sošky. Steny boli vymaľované nabiele a nad verajami dvojkrídlových dverí nevisel kus škorice. Starká sa občas pokúsila mame do pracovne podstrčiť začarované výšivky či naopak obrátenú metlu, čo často vyvolalo hádku.

Usadila som sa do maminho pohodlného koženého kresla a zapla počítač. Z obrazovky počítača sa na mňa usmiala mamina a moja vlastná tvár. Spoločný záber sme spravili pred pár rokmi, keď sme spolu išli na koncert. Stiahnuté obrázky som z telefónu poslala do počítača a spustila tlač. Tlačiareň sa rozžiarila a zahrmotala, no fotky z nej nevyšli. Stroj hlásil nedostatok tonera. Skvelé, ešte aj technika bola proti môjmu ľubostnému životu.

Zbehla som po schodoch a vybrala niekoľko drobných z peňaženky, ktorú sme mali skrytú vo vstupnej chodbe pre prípad núdze.

„Starká, idem do supermarketu!“ zakričala som zo vstupnej haly do obrovského domu.

„Do supermarketu!“ ozval sa mi priamo nad hlavou škrekot pripomínajúci môj vlastný hlas. Vychádzal z hrdla čierneho krkavca Cypriána, starkej zvieracieho spoločníka. Vták sedel na drevenej konštrukcii visiacej priamo nado mnou, na ktorej starká často sušila bylinky. Ako vždy ma špehoval.

Starká mala toho najotravnejšieho familiára na svete. Neznášala som toho vtáka. Všade ma nasledoval a sledil nehybne ako socha, aby ma mohol odpočúvať. Neustále mi bol za zadkom. Tváril sa nevinné, ale bol nesmierne inteligentný. So starkej pomocou sa naučil napodobňovať zvuky, hlasy a slová.

Cyprián žil slobodne a mohol sa kedykoľvek preletieť po meste, aby odpočúval rozhovory domácich, a potom klebety starkej prezrával. Bol to obrovský a hrozivý čierny vták bez pudu sebazáchovy, ktorému sa vyhýbal ešte aj doberman pani Rutanskej. Ani

dravce pred ním nemali šancu. Pred dvomi rokmi sa nám do kurína dostala liška. Cyprián bez zaváhania vletel dnu, napodobnil zvuk sirén a záškodníčku s ťobaním do kožucha vyhnal späť do lesa ako nič. V ten rok som sa po prvýkrát snažila mamu a starkú presvedčiť, aby sme si kúpili psa. Argumentovala som práve tým, že pes skvele ochráni náš dom aj zvieratá. Bola som si stopercentne istá, že Cyprián moje prosby počul a do kurníka nevletel kvôli sliepkam, ale práve preto, aby dokázal, že žiadneho psa nepotrebujeme a on je ochrancom tohto domu. Fungovalo to dokonale. A vonkoncom by ma neprekvapilo, ak by tam lišku najprv sám nalákal.

Krkavec do mňa zabodol svoje malé očka a tmavé perie sa mu kovovo zalesklo.

„Do supermarketu!“ zopakoval škreklavo a zatrepotal krídlami, až sa zväzky sušenej levandule, rozmarínu a tymiánu hojdali do strán.

„Sklapni, ty lietajúce kurča,“ okríkla som ho.

„Dosupermarketudosupermarketudosupermarketu,“ dookola opakoval a poskakoval na drevenej konštrukcii sprava doľava.

„Nemáš na robote nič iné len otravovať ma?“

„Mám dosť všetkých chalanov zo školy!“ vyslovil a tentokrát dokonale napodobnil môj hlas. Neznášala som, keď ma imitoval, a on to dobre vedel. Zvyčajne všetky slová vyslovoval svojím škreklavým hlasom, prípadne neodhadol správne intonáciu, ale keď sa naozaj posnažil, dokázal napodobniť cudzie hlasy s priam dokonalou presnosťou.

„Keď raz budem mať psa, zožerie ťa,“ odsekla som.

Vták vykrútil hlavu do strany a naprázdno dvakrát zacvakal ostrým zahnutým zobákom.

Nasadila som si na hlavu prilbu, ktorá od môjho príchodu zo školy stále ležala na jedálenskom stole, a za krkavcovho nepretržitého sledovania som sa pobrala z domu. Nasadla som na svoj bicykel opretý o drevenú verandu a šliapla do pedálov.

Slinko sa držalo na oblohe, zostávala približne hodinka do zotmenia. Cesta do mesta ma neunavila, z kopca to šlo na bicykli viac-menej samo. Zhora bol krásny výhľad a ja som videla mesto ako na dlani. Líškovo bolo malé mestečko a jeden od druhého sme boli závislí.

Ak ste potrebovali nový kabát, išli ste do predajne oblečenia U Hany. Ak vám chýbali umelecké potreby, navštívili ste papiernictvo Došan-ský. A pre najchutnejšie pečivo ste sa zas zastavili v pekárni Na rohu.

Líškovo bolo najkrajšie na jeseň, keď sa stromy v meste sfar-bili dožltá a dočervena. Svoj názov mesto dostalo nielen vďaka je-senným farbám. Ulice sa klukatili tak, že pripomínali spiacu líšku. Líškovčania často k určitým mestským častiam odkazovali ako „na chvoste“ či „na chrbte“.

Previezla som sa po niekoľkých uliciach a minula pár drobných obchodíkov, na oknách ktorých už viseli plagáty s jesenným festi-valom. Bicykel som oprela o stojan pri supermarkete, neunúvala som sa ho zamknúť. Aspoň toto som na tomto zapadákov milova-la. Nebola tu žiadna kriminalita. V tomto pokojnom a priateľskom meste sa nikdy nič zlé nestalo. Jediný kriminálny čin, ktorý sa tu za poslednú dobu stal, bolo zmiznuté prasa pána Boldinga, ktoré sa zrejme len zatúlalo, a ukradnutý vozíček pani Drulkovej, ktorá ho, neprekvapivo, zabudla u suseda, keď hrali karty. Vlastne som ne-vedela, čo tu celé dni policajti robili. Hlava polície, ozrutný a večne zamračený Korsakov, sa väčšinou premával po uliciach so sójovým latté s extra penou z kaviarne.

V supermarkete ste našli všetko od ovocia a zeleniny až po drob-nosti do domácnosti. Zastavila som sa v uličke s tonermi a vybrala som ten správny. Spomenula som si na stratené mydlo a zamierila som do časti s drogériou. Z vedľajšej uličky som začula známe hlasy.

„... áno, taký sladký,“ chichotala sa Kara.

„Ja som si myslela, že chodí s Agátou,“ odpovedal jej iný diev-čenský hlas, v ktorom som rozpoznala spolužiačku Yani.

„Ale prosím ťa, s tou suchárkou?“

Došľaka. Spoza rohu uličky vyšla hnedovlasá Kara s copom za-pleteným na bok a porciou hranoliek z Hranolkárne v ruke a Yani v nadrozmernej koženkovej bunde a bordovej čelenke v krátkych čiernych vlasoch. Keď ma uvideli, zarazili sa.

„Dovolíte?“ povedala som a ukázala na zabalené mydlo na regáli za ich chrbtami, aby som ho mohla vziať.

Yani ustúpila nabok a k hrudi si tisla nové poznámkové bloky. Kara sa nepohla. Pobavene si ma premerala pohľadom.

„Neber si to osobne, Agáta,“ povedala mi. „S Dominikom sa k sebe jednoducho nehodíte.“

„Skvelé, ďakujem za vysvetlenie.“

„Čaká nás posledný rok,“ rozprávala ďalej a strčila si do úst dve hranolky, „a už o pár mesiacov sa všetci rozídeme svojimi cestami. Nehcem strácať čas.“

„Jednoducho povedz, že si zúfalá.“

Kara stisla pery do tenkej čiary, potom sa opäť škrobene usmiala. Natiahla sa po balíčku mydla z police a vzala ho. „Je fajn, že dnes riaditeľka Dominikovi potvrdila, že sa dostane na výšku vďaka športovému stipendiu,“ vyslovila. „Aspoň s tebou už nemusel byť len preto, aby si mu pomohla so známkami,“ dodala uštipačne s úsmevom na perách a konečne mi podala mydlo.

Bez pozdravu som sa im obrátila chrbtom, zatiaľ čo mi hnev stúpil do tváre. Takže preto si so mnou Dominik niečo začal? Aby som mu vylepšila priemer?

Netúžila som stretnúť nikoho ďalšieho, a tak som sa poponáhľala zaplatiť. Ako vždy fungovala len jedna pokladňa, za ktorou sedela stará pani Malecká.

Keď som sa konečne dostala k plateniu, pri pokladni som zbádala arašidy v karameli. Dúfajúc, že mi sladkosť zlepší náladu, som jeden balíček prihodila k nákupu a ponáhľala som sa domov kúziť.

Domov som sa vrátila za šera. Spoza oblakov vykukol mesiac v splne a v diaľke som začula zašušťanie netopierích krídel. Studený vietor mi strapatil vlasy a jazda mi príjemne odbúrала podráždenie. Tentoraz mi cesta trvala o čosi dlhšie, do kopca sa mi šliapalo ťažko. Pár metrov pred domom som zoskočila z bicykla a tlačila ho pred sebou.

Do maminej peňaženky som vložila blok, aby vedela, na čo som peniaze minula, a konečne sa mi podarilo vytlačiť potrebné obrázky. Uistila som sa, že som po sebe z jej počítača zmazala všetky stopy.

Keď som sa zatvorila späť do svojej izby, pustila som si hudbu a mávnutím ruky som rozsvietila svetelnú reťaz nad mojou posteľou. Kým som do seba hádzala sladké oriešky, začala som si pripravovať veci na čarovanie.

Všetky výstrižky aj obrázky som uložila na kôpku a zo skrine som vzala kus červenej bavlny. Chýbali mi ešte sviečky.

Vybehla som do starkej izby v najvyššej vežičke domu, kam viedlo samostatné úzke a strmé schodisko, kde po stenách viseli výšivky s motívom hmyzu. Všimla som si, že na stenu pribila pár ďalších klincov, na ktoré sa chystala zavesiť nové výšivky. Potichu som vyšliapala hore krivolakými schodmi a otvorila ťažké čierne dvere.

„Starká?“ zašepkala som do tmy a ticha na druhej strane.

Odpoveď neprišla. Starká občas trávila večery so svojimi kamarátkami v knižnom klube, takže som sa domnievala, že možno ani nie je doma. Niekedy tiež na celé dni aj noci odchádzala z domu, neunúvala sa nám s mamou vysvetliť kam. Tvrdila, že každý niekedy potrebuje priestor len pre seba.

Prestrčila som sa dnu a zasvietila si mobilom. Starkej miestnosť bola tá najdivnejšia v celom dome, mágiu som cítila vo vzduchu. Voňala sladko a ostro ako príchod zimy. Keď som si prezerala starodávne skrine plné bylín na čarovanie a police prehýbajúce sa pod drahými kameňmi, kotlíkmi a začarovanými výšivkami, v svetle telefónu sa vznášal ligotajúci sa prach.

Na polici ležali naukladané drobné bábiky. Motanky boli starou mágiou. Drobné bábiky bez tváří dokázali ochraňovať, ale aj ubližovať. Vyrábali sa ručne z jediného kusu látky, ktorá sa zamotala a zviazala. Nikdy nesmeli mať tvár. Vytvoriť bábike tvár znamenalo vdýchnuť jej dušu. Bola to nebezpečná mágia, ktorá sa vedela vybrať vlastnými chodníkmi, a starká ma pred ňou často vystríhala.

Pod oknom som našla šuplík plný sviečok a niekoľko z nich si vzala. Vtedy sa pri mne zjavila starká. Moja mama sa s moderným oblečením a krátkymi hnedými vlasmi nijako neodlišovala od rodičov mojich kamošov, no o starkej sa to nedalo povedať. Nosila

niekoľko vrstiev oblečenia s výšivkou a krk jej zdobili výrazné náhrdelníky s drahými kameňmi. Pre boľavú ľavú nohu používala pri chôdzi vychádzkovú palicu z trnkového dreva so striebornými detailmi. Vždy keď som sa spýtala, čo sa jej stalo s nohou, dostala som inú odpoveď. Raz tvrdila, že ju pred rokmi pohrýzol drak, inokedy si vraj obula zakliatu topánku, ktorú ukradla nebezpečnému černo-kňažníkovi, a občas zas prehrala stávkou s čertami a tancovala s nimi od súmraku až do svitania.

„Hľadáš niečo?“ spýtala sa ma, na perách jej visel podozrievavý úsmev.

„Len si niečo nacvičujem na akadémiu,“ zaklamala som a sviečky zovrela pevnejšie v náručí. „Velesov dar, ktorý chcem odovzdať,“ upresnila som.

Stará prižmúrila jasnomodré oči. Zakaždým, keď som jej klamala, mala som pocit, že ma okamžite prekukla. Na rozdiel od mamy sa málokedy vypytovala a rešpektovala moje tajomstvá.

Na moje klamstvo nič nepovedala, iba mi stisla rameno.

„Pamätaj si. Mágia má svoju cenu,“ povedala. Potom za pomoci palice odkrivala preč.

So sviečkami v ruke som upaľovala späť do svojej izby, svit mesiaca v splne žiaril cez okná domu.

Fotky aj papieriky s vybranými vlastnosťami som zhrnula dohromady. Pri jedení orieškov v karameli zo supermarketu som premýšľala, či je kúzlo dostatočne konkrétne. Možno by som doň mala vložiť niečo špecifické, aby som vedela, že práve tento jeden chlapec bude ten, ktorého som si vykúzlila.

Keď som si do úst hodila ďalší arašid, natiahla som sa po kuse papiera a napísala naň:

Mal by mať rád karamel.

Potom som odstrihla kúsok z jedného zo svojich najobľúbenejších tričiek. Do látky som vložila papieriky a trochu priadze a začala som textil tvarovať. Vyformovala som telo, hlavu a ruky

a červenou priadzou som výtvar previazala. O chvíľu som v ruke držala malú motanku.

Bábika nebola žiadnym majstrovským dielom, ale musela stačiť. Myslela som na všetky starkej varovania, aby som motanke nikdy nevytvorila tvár. Bola to však moja jediná šanca na skutočnú lásku.

Vzala som ihlu a červenú niť a bábike som vyšila tvár.

3. NOVÁ TVÁR

Na druhé ráno ma zobudilo hlasné vrieskanie budíka. Vypla som ho a spokojne privrela oči, aby som si ešte pár minút poležala. Vtedy som začula pravidelné bubnovanie o strešné škridly. Vonku lia-
lo ako z krhly.

Dážď ma prebral z driemot. Ak by nepršalo, išla by som do školy na bicykli, no pri takomto lejaku to nehrozilo. Musela som ísť autobusom.

Vyhrabala som sa z postele a takmer som stúpila na malú bá-
biku s vyšitou tvárou ležiacu na zemi. Ani som netušila, ako som
včera zaspala. Keď som si spomenula, že som sa pokúšala vyčaro-
vať si perfektného frajera, len som prevrátila oči. Zrazu mi to prišlo
príšerne hlúpe. Na takéto kúzlo som nebola dostatočne schopná.
Akurát som si zničila obľúbené tričko.

Motanku som skryla do spodnej zásuvky písacieho stola a za-
čala som sa prehrabávať v šatníku. Väčšinu môjho oblečenia som si
sama uháčkovala alebo uštrikovala. Vedľa tašiek a klobúkov sa ko-
pili tričká, svetre a šaty jedinečných vzorov. Vytiahla som tehlovo-
oranžové menčestrové šaty na traky a biele štrikované tričko. Navrch
som si natiahla tmavozelený sveter, ktorý som si uháčkovala minu-
lú jeseň.

Vlasy som si zaplietla do dvoch vrkočov. Starká často tvrdila, že
vo vlasoch je sila, predovšetkým vo vrkočoch. Kým som si zapletala
vlas, myslela som na alkonostky. Aj tie nosili vrkôčiky.

Zbehla som na prvé poschodie a v kuchyni si pripravila ovsenú kašu so škoricou a hruškami z našej záhrady. Vo dverách sa zjavila mama, ktorá sa práve vrátila z ranného behu. V ruke držala zablatenú poštu.

„Už prišla?“ vyhrkla som zo seba, takmer mi zabehla kaša.

Rýchlo prebehla všetky obálky a skontrolovala odosielateľov.

„Nie,“ pokrútila hlavou.

Ozvalo sa pravidelné klopanie. Starká pomaly dokrivila, pomáhajúc si svojou paličkou. Naliala si bylinkový čaj do svojej obľúbenej ozdobnej šálky a usadila sa ku mne.

„Len sa neboj,“ povedala mi a čaj si osladila niekoľkými lyžičkami medu. „Je ešte len september. Je priskoro, aby ti prišla pozvánka na Neveninu akadémiu. Už vieš, aký Velesov dar odovzdáš?“

Žalúdok sa mi pri tej otázke skrútil od nervozity. Každý, kto sa uchádzal o miesto na akadémii, musel okrem prihlášky poslať Velesov dar. Veles bol bohom podsvetia a patrónom všetkých čarodejníc. Uctievali a pripomínali sme si ho tým, že všetci záujemcovia o nástup na akadémiu darovali v jeho mene niečo stvorené ich magiou. Mohlo to byť čokoľvek, čo čarodejnica či čarodejník sám začaroval. Niektorí študenti poslali uvarený elixír, iní zas očarovaný predmet – napríklad gramofón, ktorý sám skladal hudbu podľa nálady v miestnosti, alebo knihu, ktorá prepisovala myšlienky toho, kto ju držal v rukách. Boh Veles si údajne dary osobne prezerá a tie najlepšie si so sebou bral do zeme mŕtvych. Keď som sa ako dieťa staršej spýtala, prečo by Velesa zaujímali naše dary, odvetila mi, že ak jedného dňa bude Veles potrebovať pomoc, povolá čarodejnice.

Akadémia tento predmet nazývala darom a roztrúsila klebety o jeho čarovnej dôležitosti, no mne bolo jasné, že v skutočnosti to bol prijímací test. Podľa neho riaditeľka školy posúdila naše schopnosti a zistila, či sa na školu hodíme. Bola to skúška, ktorá ma tento rok čakala.

„Stále neviem,“ priznala som. „Napadlo mi očarovať priadzu, aby sa nikdy nepretrhla.“

Starká prestala miešať čaj a pery stisla tak prísne, až vytvorili len tenkú čiaru. Pred rokmi mi povedala, že ona ako Velesov dar poskytla začarovanú výšivku. Na kus látky vyšila koláčiky, šálky s kávou a sladké košíčky plnené orechovou plnkou. Keď niekto látku uchopil do ruky, výšivka sa zmenila na skutočné jedlé sladkosti.

„Velesov dar ovplyvní tvoje pôsobenie na škole,“ povedala mi vážne.

„Prosím ťa, nestresuj ju,“ vložila sa do rozhovoru mama. Spustila kávovar na prekvapkávanie kávy.

„Je to dôležité,“ oponovala jej starká.

„Agáta má niekoľko mesiacov na to, aby sa pripravila.“

„Mať plán je polovica úspechu.“

Mama sa nadýchla a ja už som vo vzduchu cítila blížiacu sa hádku.

„Vymyslím niečo iné,“ odvetila som rýchlo. „Mám kopu iných nápadov, ktoré môžem vytvoriť. Naozaj. A pripravím ich vo voľnom čase, nie na úkor školy.“

To ich obe upokojilo a zavládlo prímerie. Starká pokračovala v miešaní čaju ozdobnou lyžičkou, mama si naliala čerstvú kávu. Za roky pod jednou strechou som sa naučila medzi nimi kľučkovať.

Do kuchyne priletel Cyprián a usadil sa na opierku prázdnej stoličky vedľa starkej. Ponúkla mu kúsok čerstvej hrušky a on ju zožral bez zanechania jediného zbytku. Starká ho pochvalne pohladkala po lesklom perí a krkavec na mňa pozrel svojimi drobnými očkami. Takmer som videla, ako v jeho vtáčom mozočku spleta plány proti mne. Vždy sa tváril, akoby jedinou informáciou dokázal zničiť celý môj život. Keď bol však v spoločnosti mamy a starkej, správal sa ukážkovo.

Vybrala som mobil, aby som skontrolovala čas. Mama si všimla rozbité sklo na mojej obrazovke.

„Čo sa ti stalo s telefónom?“ spýtala sa ma.

„Včera mi spadol pri roznášaní zmesi proti vílam. Jedna sa na mňa vrhla.“

„Hnusné krysy,“ začula som starkú kliať si pod nosom.

Mama sa naopak vystrašila. „Si v poriadku?“

„Áno, samozrejme. Ale víly sa medzi sebou asi začali biť. Tá, ktorá ma napadla, vyzerala byť obzvlášť rozzúrená.“

„Nabudúce sa o víly postarám ja,“ rozhodla starostlivo. „Kým nám ľahkomyselne kradnú mydlá, nepredstavujú skutočné nebezpečenstvo, no naozaj nahnevaným vílam nikto nechce skrížiť cestu.“

„Nie, to je v poriadku,“ ubezpečila som mamu. „Nemám z nich strach. Potrebujem však vymeniť sklo.“

„Dám ti peniaze na opravu,“ povedala a odložila šálku kávy bokom.

Začala z peňaženky vyberať peniaze, no starká bola rýchlejšia. Prstami ozdobenými prsteňmi uchopila môj telefón, čosi si šepľala popod nos a keď mobil o okamih položila znova na stôl, sklo bolo zacelené.

„Díky, starká,“ spokojne som sa na ňu usmiala a nabrala som si poslednú lyžicu kaše.

„V meste máme opravovňu,“ zahriakla ju mama, ktorá nezdialala moje nadšenie.

„Aj ja viem veci opraviť,“ podotkla starká.

„Ak sa bude Agáta celý život spoliehať len na čary, čo ju to naučí?“

„Že je dobré mať mágiu na svojej strane.“

Mama sa na starkú zamračila a tentokrát som ich hádku už nestihla odvrátiť. Kým som umyla misku od raňajok, spustila sa jedna z ich obvyklých ťahaníc o čaroch a zodpovednosti.

Naposledy som mamu videla čarovať ako sedemročná, keď som omylom zhodila svoj obľúbený hrnček zo stola a ona ho čarami vo vzduchu zachytila. Konala automaticky, bez premýšľania. No keď si to uvedomila, uvoľnila kúzlo a šálka predsa len dopadla na zem a odbila sa jej rúčka. Mama mi vtedy povedala, že sa nesmiem spoliehať na kúzla a že ak sa niektoré veci majú rozbiť, rozbijú sa.

Zbalila som si desiatu a prehodila si batoh na plecيا. Než som odišla do školy, vo dverách som sa ešte raz obrátila k starkej, ktorá teraz sama sedela za stolom s prázdnuou šálkou čaju, prstami jednej ruky zvierala rukoväť palice a druhou hladkala Cypriána po perí na hrdle.

„Pre akadémiu vyčarujem niečo špeciálne, starká,“ uistila som ju.

„Neočakávam od teba nič menej,“ usmiala sa na mňa prísne.

Keď som sa náhlila do školy, v duchu som bola rada, že starká pred mamou nespomenula moju včerajšiu návštevu v jej vežičke.

Hoci som sa tešila na cestu na bicykli, aj školský autobus mal svoje výhody. Cestovala ním moja najlepšia kamoška Desi. Len čo som nastúpila do autobusu a pozdravila šoféra, Desi na mňa horlivo zakývala zo zadných sedadiel. Zahliadla som ju podľa farebného klobúčika odo mňa, z ktorého jej trčali čierne vlasy a vynikala jej tmavá pokožka.

Desi bola ten typ človeka, ktorý si vždy išiel za svojim. Zoznámila som sa s ňou v prvý deň, keď som nastúpila do školy v Líškove. Školský rok som začala uprostred septembra a žiadne z detí o mňa neprejavilo v triede záujem. Žiadne okrem nej. Počas obednej prestávky vyliezla na stôl, na sebe mala plášť z plachty a v ruke držala kartónový meč. Dobešla ku mne a skríkla na mňa repliku z divadelnej hry o tom, že ma vyzýva na duel. Odvtedy sme boli najlepšie kamarátky.

Zložila som si batoh, no skôr než som si sadla na voľné sedadlo vedľa Desi, spustila.

„Ja ho roztrhnem,“ zúrila. „Len čo mi ten prašivec príde pod ruky, je po ňom.“

Rozhliadla som sa po autobuse, no vedela som, že je to zbytočné. Dominika do školy vždy vozil otec autom, nech bolo akékoľvek počasie.

„Môžeš s tým prestať?“ prevrátila som oči. „Som naozaj v poriadku, nebola som do neho zaľúbená. Je to blbec. Mala som to vedieť skôr.“

„Nejde len o neho,“ pokračovala. „Všetci v škole o tom rozprávajú.“

„Čože?“ zamračila som sa a obzrela sa okolo seba. A naozaj, veľa mojich spolužiakov mi venovalo omnoho viac pozornosti než zvyčajne. Len čo som sa však na nich pozrela, sklopili zrak a tvárili sa, akoby nič.

Autobus nabral posledné decká a vyrazili sme. Dážď silno bubnoval o strechu aj okná, hýbali sme sa slimačím tempom.

„O čom rozprávajú?“ spýtala som sa Desi o čosi tichšie.

„Vraj sa s tebou Dominik rozišiel kvôli Kare.“

„To nie je pravda! Bozkával sa s Karou a ja som mu dala hneď potom kopačky.“

Zovrela som od dažďa mokrý batoh a chrptom sa oprela o sedadlo. Vynikajúce. Nielenže ma môj bývalý podviedol, navyše to teraz rozoberala celá škola.

„Neber si to zle, ale som vcelku rada, že ste to s Dominikom ukončili,“ povedala mi Desi. Z batoha vybrala zrkadielko a začala kontrolovať, či má strojček na zuby čistý. „Je to kretén. A okrem toho, budúci rok sme na výške. Načo by sme si s niekým začínali teraz?“

„Hej, jasné,“ prikývla som potichu. Desi mala šancu na lásku po strednej škole, ja nie.

„Ja si rozhodne nechcem teraz s nikým nič začínať,“ vyhlásila. „Veď aj tak o rok odchádzame. Na výške bude kopec nových ľudí.“ Obrátila sa ku mne so zrkadlom stále v ruke. „Myslíš, že ak tvoju mamu uprosím, dá mi strojček dole pred nástupom na výšku?“

„Moju mamu v živote nikto neukecal na nič. Už niekoľko rokov ju bezvýsledne prosím o psa, a to som jej dcéra.“

„Posledný rok,“ rozžiarila sa Desi a zovrela mi nadšením dlaň. „Takto o rok necháme toto mesto za našimi chrbtami a budeme vysokoškoláčky. Začneme celkom nový život.“

„Máš pravdu,“ usmiala som sa na ňu plná nádeje. Nálada sa mi zlepšila. Kým bola Desi po mojom boku, všetko bolo znesiteľnejšie.

Z batoha som vybrala slúchadlá a začali sme spolu pozeráť videá na sociálnych sieťach. Desi mi ukazovala niekoľko videí zo zákulisia natáčania a nadšene sa rozplývala nad šikovnými trikmi kamery. Po zvyšok cesty do školy sme sa smiali.

Vo vstupnej hale sme sa s Desi rozdelili. Začala som si do skrinky vkladať učebnice, keď sa vedľa mňa zjavil Dominik. Svetlé vlasy

mal úhľadne začesané dozadu a na sebe mal červenú mikinu s logom školského futbalového tímu. Jeho peknú tvár ozdobovala jediná drobná jazva nad pravým obočím. Utržil ju minulý rok počas finálového zápasu, keď sa vrhol priamo proti súperovi, ktorý ho tvrdo zrazil k zemi. Dominikovi na tvári zostala jazva a naša škola vďaka nemu vyhrala regionálne kolo.

„Ahoj,“ pozdravil ma a jeho tenisky mokré od dažďa na podlahe zapíšťali.

„Čo potrebuješ?“ snažila som sa znieť pokojne, ale veľmi mi to nešlo. Jediný pohľad do jeho modrých očí vo mne znova prebudil hnev. Vidieť ho s Karou ma zabolelo a náš rozchod som dokázala prežiť. Ale ohovárať ma po škole?

„Ja len... fakt ma to mrzí. Ty a ja,“ pokrčil ramenami. „Proste sa k sebe nehodíme.“

„A to si mi nemohol povedať, skôr než si sa oblizoval s Karou?“ spýtala som sa, kým som si strkala batoh do skrinky. „Alebo než si to roztrúbil po celej škole?“

„Nič som neroztrúbil, naozaj,“ vysvetľoval. Zdalo sa, že vraví pravdu a skutočne ho to mrzí, no ja som mu pre hnev nedokázala veriť. „Neviem, kto nás mohol vidieť a povedať o tom ostatným.“

„Boli ste za telocvičňou. Vidieť vás mohol hocikto. Napríklad ja.“

„Chcel som to s tebou ukončiť včera večer,“ prisahal.

„Tak to mi teda odpusť. Zrejme mi hodinky idú napred.“

Silno som tresla dverami skrinky, až na mňa pozrelo niekoľko spolužiakov. Obrátila som sa Dominikovi chrbtom a vydala sa k učebni literatúry.

Ešte vždy rozladená som vošla do už takmer plnej triedy. V rohu miestnosti sa na dvoch nohách stoličky húpala Kara, prameň dlhých vlasov si ovíjala okolo prsta. Pri pohľade na mňa sa spokojne uškrnula.

Namosúrene som sa usadila na svoje zvyčajné miesto v treťom rade. Moja nálada bola na bode mrazu. Ledva som si položila učebnicu a zošit na lavicu, keď sa do dverí učebne vrátil učiteľ literatúry

Mackowski, vysoký a štíhly muž s hranatými okuliarmi, ktorého celá škola prezývala Macko.

Len čo zazvonilo na hodinu a učiteľ začal čosi drmolieť o budúctýždňovom teste, zozadu mi do chrbta narazil poskŕčaný papierik. Nenápadne som sa poň zohla a tak, aby to Macko nevidel, som ho pod lavicou roztvorila. Na papieri bol načarbaný smutný smajlík so slzou pod jedným okom. Obrátila som sa, aby som zistila, kto to po mne hodil, a zbadala som Karinu vyškerenú tvár. Prst si položila na líce a vystrúhala presne takú grimasu ako obrázok v mojich rukách. Potom sa rozrehotala.

Mama mi vždy prízvukovala, že dievčatá by mali držať spolu. „Chlapci prídu a odídu, ale dievčenské priateľstvá zostávajú,“ hovorila mi zakaždým. „Neporovnávajte sa, nezhadzujte sa. Chráňte si jedna druhej chrbát a pomáhajte si.“ Ako som však mala byť milá k niekomu, kto bol na mňa taký odporný?

Ani som si nevšimla, kedy sa pri mojej lavici pristavil Mackowski a vytrhol mi kus papiera z rúk.

„Agáta, vidím, že ti dnešné upršané počasie pokazilo náladu,“ povedal a ukázal celej triede smutného smajlíka. Spolužiaci sa zachechtali.

„To som nekreslila ja,“ ohradila som sa, no Macko už aj s lístočkom smeroval späť ku katedre. Kara sa za mojím chrbtom prehýbala od smiechu, len-len nespádla zo stoličky.

„Ako povedal Shakespeare – plakať nad nešťastím je najistejší prostriedok, ako privolať ďalšie,“ učiteľ sa oprel o katedru.

„Ten papier nie je môj,“ zopakovala som, no nepočúval ma ani on, ani zvyšok triedy. Všetci okrem Desi sa smiali.

Učiteľ si zo svojej pracovnej aktovky vybral papiere a pokračoval ďalej v drmolení o básnikovi. Plynule prešiel k učivu, ktoré sme preberali.

Začala som listovať v mojej učebnici len preto, aby som nemusela pozeráť na ostatných. Bezcieľne som pretáčala jeden list učebnice za druhým, slová aj obrázky sa mi od hnevu zlievali do rozmazanej šmuhy. Vo vlasoch som ucítila slabý prievan a kútikom oka som postrehla, že sa dvere do učebne znova otvorili.

„Ach, už ťa očakávame,“ počula som učiteľove slová, no ja som stále upierala zrak do knihy a listovala v nej. „Riaditeľka mi dnes v zborovni oznámila, že sa k nám pripojíš.“

To zaujalo moju pozornosť a konečne som zdvihla bradu.

Do učebne vošiel chlapec v bunde premočenej od dažďa a s batohom prehodeným cez jedno plece. Kapucňu si zhodil z hlavy a odhalil hnedé vlasy.

Na sekundu sa mi zastavilo srdce. Nepokojné vlasy sa mu strapili okolo tváre a keď sa pousmial, na lícach sa mu objavili jamky.

„Prepáčte, zaspal som,“ povedal chlapec.

„Trieda, toto je váš nový spolužiak Max,“ predstavil ho Macowski a postrčil chlapca pred katedru.

Žiaci lenivo zamumlali niečo, čo mal byť pozdrav. Hlasnejšie pozdravili len športovci. Max bol vysoký a široký v ramenách, isto by bol skvelou posilou školského futbalového tímu.

„Max, usad' sa,“ popohňal ho učiteľ a ukázal na prázdnu stoličku priamo pred mnou. „Pred Agátou je voľné miesto.“

Max si ledabolo prehrabol vlasy a zadíval sa mi do očí. Bol to len jeden krátky okamih, ale mne prišiel ako večnosť. Všetka moja mrzutosť bola preč a ja som pocítila v bruchu zvláštne šteklenie.

Prešiel cez triedu a batoh hodil vedľa lavice pred mnou. Z pliec si zvliekol bundu a odhalil tmavomodrú košeľu. Keď sa usadil na stoličku, do nosa mi uderla sladká vôňa. Pripomenula mi karamel.

Nemohla som tomu uveriť. Moja motanka fungovala.

4. LABKA

Do konca hodiny som hľadela na zátylok Maxovej hlavy. Neposedné hnedé vlasy si chvíľkami ledabolo prehrnul hrotom fixky, ktorou si na okraj zošita čarbal čosi, čo som cez jeho plece nevidela. Tohto chalana som si vykúzlila! Naozaj to vyšlo!

Zazvonilo na koniec hodiny a všetci okrem mňa sa začali okamžite zdvíhať z miesta, ignorujúc Mackowského snahu o ukončenie učiva. Ja som sa začala baliť, až keď Max zatvoril svoj zošit s kresbami a hodil ho do batoha.

„Agáta?“ oslovil ma Mackowski. Bála som sa, že budem mať problémy pre Karin hlúpy lístoček. Macko bol povestný svojimi úlohami navyše.

„Ten papier fakt nebol môj,“ vyhrkla som nechcene o čosi ráznejšie, ale on ma nepočúval.

„Bol by som rád, keby si tu Maxovi ukázala,“ povedal mi učiteľ.

„Čože? Ja?“ Postavila som sa a pritlačila si učebnicu k hrudi.

„Skvele si sa u nás aklimatizovala,“ vyslovil Macko. „A vieš, aké to je byť nová. Takže budeš Maxova prvá priateľka a budeš zaňho v prvý týždeň zodpovedná.“

Nervózne som pozrela Maxovi do očí. Učiteľove slová ho nezaškočili tak ako mňa. Zvyšní spolužiaci už vyprázdнили triedu a Desi mi vo dverách kývala, čo mi to tolko trvá.

„Alebo sa môžeme vrátiť k tomu, prečo si čarbeš počas hodín,“ navrhol mi Mackowski a medzi prstami sa mu objavil dokrčený pa-

pier s plačúcim smajlíkom. Napravil si rám okuliarov a spokojne sa usmial, pretože vedel, že ma nachytal.

„Dobre, jasné,“ povedala som učiteľovi a potom aj Maxovi. „Ukážem ti školu. Byť nový je o ničom.“

„Super,“ učiteľ sa potešil a vrátil mi papier. Okamžite som ho skrčila do guličky. „Máš teda Maxa na starosti.“

Potom nás Mackowski nechal osamote.

„Čo to malo znamenať?“ vyzvedal Max a ukázal na papier v mojej ruke.

„Prvá lekcia v našej škole. Ak sú klebety zaujímavé, ľudia im uveria radšej než pravde. Som Agáta,“ predstavila som sa mu.

„Max,“ usmial sa. „Čo si si kreslila?“

„Nič, fakt. Akú máš ďalšiu hodinu?“

V batohu začal hľadať rozvrh. Vnútri som zazrela niekoľko komiksov, slúchadlá a balíček orieškov v sladkom karameli.

„Ehm, dvojhodinovka chémie a potom mám fyziku,“ prečítal z papiera, keď ho konečne našiel.

„Vau, to je vrelé privítanie. Vitaj na našej strednej. Poď, ukážem ti učebne.“

„Takže aj ty si tu nová?“ opýtal sa ma, keď sme vyšli z učebne a kráčali chodbami školy.

„Nie, už nie. Pred pár rokmi som bola. Pristáhovala som sa sem s mojou mamou k starkej. Tá tu žije celý život. A ty?“ spýtala som sa ho a srdce sa mi rozbúchalo. „Prečo si sa presťahoval?“

„Pre kúzla.“

„Č-čo?“ takmer mi zabehlo a vrazila som do okoloidúcich študentov.

„Kúzla času,“ upresnil. „Je to knižná séria, ktorú píše moja mama. Vraj potrebovala novú inšpiráciu či čo a otca práve prepustili z práce... No a som tu,“ zhrnul v skratke. Chcela som niečo povedať na margo sťahovania, ale on zmenil tému. „Kde je tá učebňa?“

„V druhej budove. Ale najprv si môžeš zaniest veci do skrinky,“ ukázala som na batoh visiaci na jeho pleci.

„Riaditeľka mi ju ešte nepriradila. Mám sa v jej kancelii zastaviť koncom týždňa.“

Kým sme kráčali chodbami, vysvetľovala som mu, kde sa nachádzala školská knižnica a jedáleň, a dala som mu pár tipov pri výbere obedov, na ktoré sme s Desi za tie roky prišli. Okolo nás prešla Kara so svojimi kamarátkami Yani a Tamarou.

„Vitaj v našej škole, Max,“ pozdravila ho Kara. „Ahoj, Agáta,“ uškrnula sa na mňa.

Max za dievčatami zmätene hľadel, až kým sa nestratili v dave študentiek.

„Tvoje kamarátky?“ spýtal sa ma.

„Určite nie.“

V dave žiakov sa na chodbe objavil Dominik. Pri pohľade na mňa prestúpil na mieste, akoby zvažoval, že sa za mnou rozbehne. Vtedy na neho z opačného konca chodby zavolala Kara a on sa vybral za ňou. Odvrátila som sa im chrbtom. Max si tú krátku scénku všimol.

„Tvoj frajer?“

„Nie. A teraz poď. Čaká ťa úžasná dvojhodinovka chémie.“

Zvyšok vyučovania utiekol ako voda. Zo školy som sa vyrútila, smerujúc do kaviarne Zajačia labka stojacej pár ulíc od našej školy. Dážď už ustal, ale chodníky boli stále mokré.

Zajačia labka alebo aj „Labka“, ako sme kaviareň prezývali, bola obľúbená zašívareň študentov, ktorí sem prišli na limonádu, čaj či sendvič. Pohodlné kožené boxy pri stene a malé okrúhle stolíky pod oknom boli vždy plné pravidelných zákazníkov. Kaviareň sa stala aj mojím a Desiným útočiskom.

Desi ma už čakala na vysokých stoličkách na bočnej strane barového pultu. Pult bol niečo ako čestné miesto. Doteraz patril starším deckám, ale tie tento rok odišli na vysoké školy. Teraz bol pult konečne náš. Na jeden, posledný rok, než s Desi odídeme na vysokú, sme sa zmocnili trónu v Labke. Keď ma Desi uvidela vo dverách, s radosťou pobúchala dlaňou o pult ako znak, že sme ho konečne dobyli.

Prebehla som kaviarňou a kývnutím hlavy som pozdravila Akima, spolužiaka, ktorý si brigádu po škole dohodol len toto leto a dnes brigádoval. Tmavé vlasy mal zviazané v cope a v hornej časti ucha mu visel strieborný piercing.

Akim práve riešil problém s pokladňou a požiadal o pomoc majiteľa kaviarne, Alfonsa Rebernika, ktorého všetci volali Malý Al. Prezývka nevznikla pre jeho nízky vzrast. Naopak, bol to vysoký tmavovlasý muž, ktorý denne vláčil do kaviarne prepravky plné mlieka a zrnkovej kávy, a po večeroch opravoval poškodené stoličky či okenice. Podľa jeho slov žili počas jeho detstva na okolí dvaja Alovia a keďže Rebernik bol ten mladší, prischla mu prezývka Malý Al. Ľudia si na ňu tak zvykli, že aj keď sa druhý Al s rodinou odsťahoval, prezývka Malý Al mu zostala na celý život a volalo ho tak celé mesto.

Hodila som si batoh na pult vedľa Desi a Malý Al si ma všimol. Na tvári sa mu pri pohľade na nás dve zjavil smutný úsmev. Doteraz za pultom sedávala jeho dcéra Barbora s najlepšou kamarátkou Renátou. Dvojici najlepších kamarátok domáci spojili mená a nikto ich nenazval inak ako „Rebarbora“. Obe tento rok začali študovať na vysokej škole, a tak sme po nich žezlo prebrali my s Desi.

„Tak už ste veľkáčky,“ povedal nám, keď skončil s pomocou Akimovi a doplnil do cukorničky cukor.

„Som si celkom istá, že len čo sa tu zjaví Barbora, vyhodí nás ako nič,“ odvetila som mu. „Príde na jesenný festival?“

„Nie som si istý, či je jesenný festival taký dôležitý, aby prices-tovala,“ uškrnul sa.

„No dovoľ!“ spustila okamžite Desi, ktorá na festivale každý rok vystupovala. Snívala o tom, že sa jedného dňa stane režisérkou a nepremeškala žiadnu príležitosť zapojiť sa do školského divadla či aktivít v meste.

„Zabudol som, s kým sa rozprávam,“ Al sa zasmial, no na tvári mu ostal trpký úsmev.

Do kaviarne vošla žena Malého Ala Saskia, tmavovláska s prenikavo modrými očami. Malý Al si prehodil cez ramená prešivanú bundu a rozlúčil sa s nami aj s Akimom.

„Budeme sa o pult dobre starať,“ prisľúbila som jemu aj Saskii, ktorá nás len v rýchlosti pozdravila a zamávala nám.

„Nedovoľ im tam nič čarbať,“ zakričal Malý Al na Akima s úškrnom a potom aj s manželkou odišli z kaviarne.

Desi sa ku mne otočila tak prudko, až jej čierne vlasy poskočili.

„Čo tým myslel, že jesenný festival nie je dôležitý?“ spýtala sa nahnevane. „Každoročne tam príde kopec ľudí. Nikdy nevieš, kto ťa môže objaviť.“

Cez presklené okná kaviarne som sledovala Malého Ala a Saskiu, ktorí postávali pred Labkou. Saskia čosi rýchlo rozprávala a od smútku zvesila plecia. Malý Al ju tuho objal a pobožkal na pery. Barbora bola jedináčik, rovnako ako ja. To ma priviedlo k iným myšlienkam.

„Myslíš, že aj našim rodičom budeme budúci rok chýbať tak ako Barbora Malému Alovi a Saskii?“ spýtala som sa Desi.

„Hovor za seba. Moja mama bude spokojná, keď bude dom o čosi prázdnejší. Včera som zabudla z práčky vytiahnuť čistú bielizeň. Zostala tam niekoľko hodín tuchnúť. Mama tam mala tričko, ktoré si dnes chcela obliecť na hodinu jogy. Vraj sa jej v ňom najlepšie predcvičuje. Nečudovala by som sa, keby si jej krik počula až k vám domov.“

Akim začul náš rozhovor a zapojil sa. „Moji rodičia by ma na výšku poslali prvou triedou ešte dnes,“ zažartoval, kým penil mlieko do našich nápojov. „Aspoň to tvrdia. Keď však odišiel na výšku môj brat, dosť ich to vzalo. Otec s Lukom zvykol každý štvrtok hrať bedminton. Prvé týždne po Lukovom odchode som otca každý štvrtok našiel sedieť na pohovke s raketou a košíkom v náručí. Bolo to extraordinárne trnité.“

Akimov otec bol šachový veľmajster, ktorý sa pred niekoľkými rokmi aj s manželkou a dvomi synmi utiahol k nám do mesta. Teraz písal knihy o šachu a viedol šachový krúžok pre deti, kým jeho manželka sa venovala keramike. Keď sa raz za čas Akimov otec zjavil v Labke, používal tie najzaujímavejšie slová ako remitentný, inkluzívny či kvintesencia. Tieto slová sa často nalepili aj na Akima.

Akim nám podal dve bezkofeínové lattéčka. Keď nápoj podával Desi, venoval jej široký úsmev. Potom sa rýchlo vrátil k obsluhovaniu zákazníkov, ktorí už naňho čakali.

Desi si vzala kávu a pri pohľade do šálky sa zarazila. Na spenenom mlieku mala vytvorené srdiečko.

„Fíha,“ zasmiala som sa.

„Neblázni,“ Desi si rukou kryla úsmev od ucha k uchu, aby jej Akim nevidel do tváre. „Určite robí srdiečka v pene každému dievčaťu.“

„Ja žiadne srdiečko v pene nemám,“ podotkla som s úškrnom a ukázala jej nápoj.

„Okrem toho, neviem ktorá z nás tu nestráca čas,“ pokračovala ďalej.

„O čom to hovoríš?“ spýtala som sa a začala si na penu sypať škoricu.

„O tom novom chalanovi Maxovi.“

„Macko mi ho priradil, nemala som na výber,“ vyhovárala som sa.

„To istotne.“

„Daj pokoj,“ povedala som, ale cítila som, ako sa mi po tvári rozťahoval úsmev.

„Mám dať pokoj? Fajn, tak zrejme nechceš počuť o tom, ako ťa Max spomínal na fyzike. Máme spoločné hodiny.“

„Čo hovoril?“ vyzvedala som.

„Neviem, či ti to chcem prezradiť,“ zalomila rukami. „Takáto dôležitá informácia by nemala byť zadarmo,“ povedala a začala zoraďovať nádoby s cukrom a škoricou. Všimla som si, že nenápadne zablúdila očami k Akimovi vždy, keď si bola istá, že sa spolužiak nepozera. Pohľad jej zakaždým skĺzol na jeho bicepsy vykúkajúce spod trička.

„Fajn,“ pochopila som, „čo chceš?“

Desi sa prestala hrať s cukorničkou a na tvári sa jej rozťahol priam diabolský úškrn. „Muchotrávku.“

„Dobre, uháčkujem ju a donesiem ti ju do školy. A teraz to vyklop. Čo o mne Max hovoril?“

„Po hodine si prezeral rozvrh a Kara to uvidela. Ponúkla sa mu, že mu ukáže školu, ale on jej odvetil, že už ho má na krku jedno milé dievča.“

„Povedal, že som milá?“ rozšírili sa mi oči. No potom som pokrútila hlavou. „Ale to je jedno. Teraz aj tak nebudem mať veľa času. Musím sa začať pripravovať na výšku.“

„Fakt nechápem, čo sa toľko potrebuješ učiť na školu medziľudských vzťahov.“ Ani Desi nevedela, že som čarodejnica a že chcem nastúpiť na čarodejnícku akadémiu.

„Vravela som ti, musím sa prichystať na prijímačky,“ zahmlievala som.

„Tvoja škola je fakt extraordinárne trnistá,“ napodobnila Akima s úškrnom a opäť k nemu zaletela pohľadom. Tentokrát si ju všimol a podvihol jeden kútik. Desi zrak neodvrátila.

Pohľadom som opäť zablúdila k Malému Alovi a Saskii, ktorí sa stále rozprávali na chodníku pred kaviarňou. Ruka v ruke sa vybrali k ich veľkému pikapu a ja som myslela na to, že takto o rok mame a starkej zostane prázdny dom aj po mne.

Potom sme s Desi začali robiť úlohy a popritom rozoberali Mac-kowského výber saka, ktoré dnes mal na sebe. Bol to krátky okamih šťastia, kedy som si myslela, že všetko bude fajn. S Desi sme sedeli za pultom, čakali nás posledné spoločné mesiace a môj vysnívaný chalan bol skutočný. Voňal ako karamel a myslel si, že som milá. Kúзло vyšlo dokonale. Neviem, prečo ma starká pred motankami roky vystríhala.

Myslela som si, že to mohol byť začiatok niečoho nového. A aj bol. Ale niečoho celkom iného.

Kým som si dokončila úlohu z matiky, Desi zavibroval telefón. Zdvihla ho, aby si prečítala prichádzajúcu správu. Išla si uchlipnúť z latté, ale namiesto toho šálku silno položila späť na pult, až trochu rozliala.

„Preboha,“ zašepkala zdesene.

„Čo sa deje?“ spýtala som sa.

Zdvihla ku mne oči plné zdesenia a šoku.

„Kara je mŕtva.“

5. DOSAH KÚZLA

O niekoľko minút neskôr som sedela v maminom aute, ktoré vždy voňalo po mäte. Zavolała mi hneď po tom, čo Desi dostala správu o Kare. Zvest' o jej smrti sa rozšírila okamžite.

„Nemusela si po mňa chodiť,“ povedala som mame hneď, ako som si zapla bezpečnostný pás. „Išiel by mi autobus.“

„Budem pokojnejšia, keď ťa dnes odveziem,“ odvetila a vyrazili sme od Labky domov. „Poznala si to dievča?“

„Chodí do našej školy. Teda, chodila,“ opravila som sa šepotom. „Mali sme spolu pár hodín. Je to naozaj pravda? Nevymyslel si to niekto?“

„To by bol hlúpy vtip, nemyslíš?“

„Čo sa jej stalo?“

Pokrčila plecami na znak, že nevie, no volant zvierala pevnejšie, než bolo treba.

Celé mesto sa prebralo a vo všetkých oknách sa svietilo. Mama vyhodila smerovku a zabočila. Ne zvolila si typickú trasu, ale riadne si nadišla. Keď sme zastavili na červenú, okolo nás preletelo niekoľko policajných áut s húkajúcimi sirénami. Naposledy som v Líškove počula sirény, keď mačka pani Bernovskej zostala trčať na strome v parku po tom, čo ju tam vyhnal labrador pána Sidora. Dostalo sa to do miestnych novín ako správa týždňa, hneď vedľa gigantického trojkilového čučoriedkového koláča pekárky z pekárne Na rohu.

Mama zväčša nosila svoje krátke hnedé vlasy ledabolo okolo tváre alebo ich mala stiahnuté do uzla, ale dnes večer nie. Vlasy si rozpustila a upravila a dokonca bola o čosi viac nalíčená. Vyzerala omnoho uhladenejšie, než som ju ráno videla odchádzať z domu. Ešte si obliekla aj svoju obľúbenú čiernu blúzku, ktorú nosila len na výnimočné príležitosti.

„Kde si bola?“ prezerala som si ju skúmavo.

„V práci.“

„Takto neskoro večer?“ mračila som sa ďalej. „Máš na sebe mejkap a... Mami... Ty... ty si bola na rande?“

„Nebolo to rande, iba stretnutie so známym.“

„Stretnutie?“ zamrvila som sa na sedadle. „S kým? Kde?“

„Nebolo to nič dôležité,“ odvetila neurčito, no na jej perách som uvidela náznak úsmevu. „Dali sme si len jeden drink. A nevypytuj sa toľko.“

Prišlo mi to nefér. Ja som jej vždy musela povedať, kam idem, s kým a kedy sa vrátim domov a ona mala predom mnou tajnosti.

„Je to ten nový asistent?“ hádala som.

„Čože?“ zasmiala sa nahlas. „Nie. Nezačala by som si s nikým z práce. A okrem toho, Kir má čosi po dvadsiatke a je čerstvo zasnúbený.“

„Tak kto? Majiteľ kníhkupectva? Alebo predavač v kvetinárstve?“ vymenovávala som ďalej a odrazu sa zhrozila. „Nehovor mi, že randíš s niektorým z mojich učiteľov. Prosím, nech to nie je Macowski.“

„S nikým nerandím,“ mama sa rozosmiala. Jej smiech bol srdečný a nákazlivý, ale cítila som, že sa za ním skrývala ostražitosť. Do spätného zrkadla pozerala omnoho častejšie, než by bolo bežné. Pohľadom prezerala ulice nášho mesta, akoby čakala, že v nich čosi zahliadne.

„Mami, si v poriadku?“ spýtala som sa jej.

„Áno, len... bol to dlhý deň. Tento týždeň žiadne bicyklovanie potme, rozumieš? Ak pôjdeš von s Desi, odveziem ťa a aj ťa doveziem.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Vlákna magie***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.